

Előfizetési árak:
 Egész évre . 20 kor. — fill.
 Félévre . . 10 > — >
 Negyedévre . 5 > — >
 Egy hóra . . 1 > 70 >
 Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a
 lap szétküldésére vonatkozó
 közlések intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Mária-utca 1.
 a kir. tábla átellenében,
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény in-
 tézendő.
 —
 Kéziratot vissza nem adunk
 —
 Hirdetéseket
 a kiadóhivatal vesz föl.

Az állatforgalmi egyezmény.

Pécs, 1900. március 16.

Nagy felháborodást keltett tavaly Magyarországon az osztrák kormány az az intézkedése, a mely a sertés kivitt Kőbányáról Ausztriába az alatt az ürügy alatt tiltotta el, hogy néhány Kőbányáról kivitt sertésen a sertésvész konstatáltatott. Főszólalt ez ellen a magyar kormány is, mert Kőbánya vészmentes volt s így a kiegyezés kiegészítő részét képező állatforgalmi egyezmény értelmében az osztrákoknak nem volt joguk Kőbányát kiviteli tilalom alá helyezni. S a magyar kormány annyira ment a megalázkodásban, hogy nem követelte meg az osztrák kormánytól hivatalos kijelentésének feltétlen respektálását, hanem felszólította az osztrák kereskedelemügyi minisztert, hogy a saját szakértőivel vizsgálta meg a kőbányai sertés telepet annak konstatálása végett, vajjon igazat mondott-e a kormány, mikor azt vészmentesnek állította.

Az osztrák szakértők Kőbányán csakugyan nyomát sem találták a sertésvesznek, sőt az oda való bevitelt is úgy látták szabályozva, hogy a vész behurcolásának lehetősége is emberi számítás szerint meg van akadályozva. Erre támaszkodva aztán a két kormány 1899. december 21-én új egyezményt kötött, a mely meghatározza, hogy az állatbevitelt az osztrák kormány csak oly helyekről tilthatja el, a melyeket a magyar kormány hivatalosan inficiáltaknak jelent ki.

A közös vámterületen, melynek alapelvét a teljesen szabad áruforgalom képezi, ez az egyezmény annyira természetesen, hogy az ellen józan észszel küzdeni sem lehet; de hát a mi kedves osztrák szövetségünk nem úgy értelmezik a gazdasági közösséget, hogy az egyenlő jogokat biztosítson mindkét félnek. Előttük a vámközösségnek csupán az a feladata, hogy az osztrák ipari készítmények számára föltétlenül biztosítsa Magyarország piacát, de a magyar nyerstermények szabad versenyét már nem tűrik a saját területükön, ha ez az ő mezőgazdaságuk érdekeivel összeütközésbe jön.

Az állatforgalmi egyezmény tehát, a mely az állatbetegségek címén engedett forgalmi korlátozással való visszaélést megszüntetni volt hivatva, nagy visszatetszést szült az osztrákoknál, mert ők ennek a korlátozásnak végcéljául nemcsak a betegségek behurcolásának megakadályozását, hanem az osztrák mezőgazdaságnak a magyar termények versenyével szemben való megvédését is tekintik.

Ezért *Skrbensky* báró, szabadelvű nagybirtokos indítványt terjesztett elő a Reichsrathban, mely szerint a birodalmi tanács utasítja a kormányt, hogy az 1899. december 21-iki egyezmény félretételével a magyar kormányval új állatforgalmi egyezményt kössön, a mely a határzár elrendelését nem szorítja arra az esetre, mikor a vész kiütése Magyarországon már hivatalosan konstatáltatott, hanem megtiltható legyen az állatbevitel akkor is, mikor a betegség Magyarországból hozott állaton Ausztriában konstatálva lett.

És ime az osztrák parlament, a melyet már végkép tehetetlennek hirdettek, a melyben az egymás ellen való gyűlölködés már annyira ledöntött minden korlátot, hogy kemoly tanácskezelésekről szó sem lehet, ez a parlament egyetlen ülésben letárgyalta ezt az indítványt, letárgyalta pedig minden disszonancia nélkül, mert a Magyarország ellen való kirohanások ott nem szülnék disszonanciát s az egymást még az előző ülésen is összegazemberező pártok *egyhangulag elfogadták Skrbensky indítványát.*

A Reichsrathnak ez az egyhangu határozata tehát nyílt dezavualása az egész gazdasági kiegyezés légyeges kiegészítő részét képező állatforgalmi egyezménynek s ezzel egyttal islelítő kaptunk arról is, hogyan bána el az osztrák birodalmi gyűlés a többi kiegyezési javaslattal is, ha erre a kormány neki időt és alkalmat adna. Mert nem áll az, hogy a Reichsrath általában munkaképtelen lenne. Az a gyűlölködés, mely ezt a munkaképtelenséget fölidézi, rögtön a legszebb testvéries egyetértésbe olvad föl, míhlyt a Magyarország ellen való ellenséges érzület deklamálásáról van szó s ez az érzület nem is

késnék megnyilatkozni a kiegyezésnek egyhangu elvetésében, ha azt a kormány komolyan tárgyalatni akarná.

Ne amitsanak tehát tovább is azzal, hogy a kiegyezésnek megvan a többsége a Reichsrathban s csak a nemzetiségi viharek nem engedik azt érvényesülni. Megmutatta azt a birodalmi gyűlés tegnapi egyhangu határozata, hogy az osztrákok között nincsen véleménykülönbség akkor, mikor a gazdasági közösségből Magyarország javára biztosított jogok elkobzásáról van szó. Az ő jelszavuk is az velünk szemben, a mi az angoloké a délafrikai köztársaságokkal szemben: *semmi föltétel, hanem föltétlen megbódolás!*

Nemcsak a törvény tiltja tehát annak a gazdasági közösségnek erőszakos fönttartását, a melyet Ausztria alkotmányos képviselője ily módon dezavual, hanem az egyszerű józan észszel is ellenkezik közösséget tartani fenn olyan féllel, aki titkot sem csinál belőle, hogy a közösséget csupán a mi kizsákmányolásunkra akarja felhasználni s minden legcsekélyebb előnyt, a mely feláldozott gazdasági önállóságunk fejében kikötve van, egyértelműleg visszautasít.

Mikor vonjuk le hát már egyszer a konzekvenciát abból az egyoldalú rendelkezésből, a mely a viszenossággal áll vagy esik, ha akkor nem, mikor a legilletékebb faktor, a másik fél alkotmányos képviselője dönti halomra mindazt, mit mi egyoldaluan megállapítottunk.

Március Idusa.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. március 16.

A magyar szabadság születése napját az egész ország megünnepelte. Az ünnepi hangulat akkordját Pécs város különböző testületeinek hazafias ünneplései is képezték. A függetlenségi polgárok házaian s több középületen zászlók lobogtak. Március 15. A magyar szabadság hajnala! S van magyar ember, ki közönnyel, nem törődéssel élte át e napot, azt hozván fel mentségül, hogy a külsőséggel nem segítünk a hazán. Igaz, de ha más alkalmakkor tudunk hódolni a külsőségnek, ily nagy napon, nemzeti ünnepen a kegyeletet

Budapesti elite női-zenekar

fog szombaton és vasárnap este a Percel-utca 2. szám alatti (Lőwypalotában lévő) vendéglőmben

hangversenyezni,

melyre a n. é. közönség tömeges látogatását kérem.

Teljes tisztelettel
Baumgartner János
 vendéglős.

miért nem rójuk le együtt, egy szóval, egy lélekkel, hisz mindnyájan magyarok vagyunk talán? Utódaí azon magyaroknak, kik nekünk a szabadságot saját vérükkel vívták ki. Elhulltak ők a véres csatában s mi csak meg sem emlékezünk róluk, a kegyelet fátyla alszik a szivekben. A lelkesedést hagyjuk az ifjakra, a függetlenségiekre, hadd ünnepeljenek azok, mintha a többiek nem is élveznék azt a szabadságot, a melyért am azok tegnap halát adtak a márciusi ifjaknak s dicő, tetterős kortársaiknak. — De van még hazafias érzés, ott él az ifjak szívében, ott a polgárok lelkében, kik nem szégyenlik, kik nem félnek külsőséggel is nyilvánítani azt, kik büszkén tüntetnének ilyenkor a hazafisággal, tán épen azért, mert szükségesnek látják a jelenkorban, melyben a hazafiság bizony bizony csak üres szó, pengő ércecs csevegő cimbalom! És ezek az ifjak, a polgárok oltárt emeltek a nagyok emlékének s az oltár zsámolyára lerakták halájukat, erős fogadásukat, hogy az ő példájukat, ha majd kell, követni fogják.

A tegnap lefolyt hazafias ünnepélyekről az alábbiakban számolunk be:

(A jogászok hazafias ünnepélye.)

A pécsi jogakadémia polgársága tegnap a Vigadó disztermében tartotta hazafias ünnepélyét, melyre városunk előkelő, különösen hölgy közönsége nagy számban jelent meg, úgy, hogy a tágas terem minden zugát betöltötték. Pont félhat órákor *Végh József* joghallgató lépett az emelvényre diszmagyarban s lelkes hangon elszavalta a *Talpra magyar-t. Liebhardt József*, a jogászság elnöke a nap nagy jelentőségéről, történelmi fontosságáról tartott lendületes, költői szárnyalású ünnepi beszédet, melyet a közönség zajosan megtapsolt. Majd *Járányi János* joghallgató szavalta el *Ábrányi Emil* költeményét *»Március 15-én«*. Zongora szám következett. *Buday Dezső* joghallgató Chopin: *»Nocturne VIII.«* op. 27. és *»Ballade«* II. op. 30. játszotta el szép technikával, jó felfogásban s kidolgozásban. Játékát a közönség szűnni nem akaró tapsviharral jutalmazta. *Jeszzenszky Mihály* joghallgató *»Martius 15.«* címmel magvas, tartalmas felelvasást tartott a hallgatóság figyelmét mindvégig lekötve. Végzőnek *Rihmer Oszkár* lépett a pódiumra *Dömötör György* alkalmi költeményével: *»Március Idusán«*. A

hosszu költemény szép előadásával nagy hatást ért el. Az ünnepélyt a Szózat zárta be, melyet a Pécsi Műkedvelő Női Énektársaság és a Pécsi Dalárda adott elő együtt kiváló precizitással. A Szózatot a publikum állva hallgatta végig.

(A színházban.)

»Dobó Katicá«-t Tóth Kálmánnak ezt a történelmi színművét egyáltalán nem lehet komolyan venni a mi kisvárosi színpadunkon, — szolgáljon ez a darab mentességére: mert bizony ez csak azért íródott, hogy történelmünk eme nagyszerű eseménye is meg legyen darabban örökítve a nép számára. Van ugyan egy pár csinos és szép részlet, de azok akkor is csak epizód részletek maradnak, ha nem épen *Dobó Katicáról* van szó, — Az előadás bizony általában úgy ment, mint egy felolvasó próba, mit a színészek maguk között tartanak, melyben még kedélyeskedni, figurázni lehet; sok volt az el- és megakadás, a helyre igazítás, a szavalás stb. *Homonnay (Németh)* bátyánk józsu mókáin pld. a fiatal hadnagy (Delli) annyi nevetni valót talált, hogy kritikus helyzetében eltelejtette kötelességét tenni a közepes házzal és magával szemben. *Baróthy Irma* tőle telhetőleg mindeat elkövetett, hogy a címszerep alakja legyen; egy pár helyen el is érte a szándékát, egészben véve azonban még sem olyan lehetett *Dobó Katica*, mint *Baróthy Irma*. — mert ő bizony csak játékot űzött az egészből és nem érzett ki alakításából a hőst, a nagy hon leány gyermeked kedélye, gyöngeszíve és fővezéri méltóságával szemben: naivitása. *Könyves Jenő* Balassa Bálint-jában már több volt a poétákban megnyilatkozó naivitás nyíltság, csak ne festene annyit azzal a sablonnal, melyet már rég elkoptatott ő is meg más is. Nagy hiba volt főleg, hogy ő is partnereivel esküdtött örök hűséget a szerep be nem tanulásban. *Bátossy (Dobó)* ha díszbe öltözik, rendszeren a magasabb, a nagyobb hangját veszi elő, hogy hatásosabb legyen és ez a praktika éppen elegendő arra is, hogy készültségét palástolja. *Németh* pompásan volt díszponálva, hogy a közönséget állandó derűlt-ségben tudja tartani, még akkor is, mikor ő tőle eltekintett. — A zene nélküli karok aránylag nem bántottak annyira a közönség fülét, — bár *Zajonghynak* tulságosan is vezetnie kellett, hogy a többiek utána tudjanak énekelni. A darabban esetleg előforduló táncok

— tekintettel arra, hogy 3 próba után ment az előadás — jobb, hogy elmaradtak. — Végül megemlítjük még *Rácz Gusztit* is a ki az első felvonás közben a szózatot huzta el a baszájával, még pedig elég szépen — s a ki az első felvonás alatt *Simándy* helyén trónolt, hogy a karokhoz a szükséges hangot megadja.

(A Pécsi Petőfi Kör.)

Az ifju. a csak most született Petőfi Kör is méltó módon megünnepelte március Idusát. Az ünnepélyt, mely esti nyolc órákor kezdődött, a Scholz féle sörcsarnokban rendezték, melyre szép számú publikum jelent meg. Mindenek előtt *Weisz Sándor*, a kör elnöke tartott ünnepi beszédet markans vonásokkal ecsetelve a nagy nap s az ünnepély jelentőségét. A szónök magával ragadta a közönséget. Az ünnepi beszédet alkalmi szavalatok, kettős jelenetek s egyfelvonásos színdarabok követték egymást felváltva, melyekben *B. Tóth Karolin*, *Langh Mariska*, *Princ Katinka* és *Bálint Ferenc* jeleskedtek különösen. A *Hymnuszt* oly hatással s lelkesedéssel énekelte el a kör énekkara, hogy mag kellett ismételnie. A programot nagy allegorikus előkép zárta be, mely rendezőjét dicséri. A műsort tánc követte.

(A »Hétfejedelm«-ben.)

A budaikülvárosi polgárság régi szokásához híven a Dollinger-féle »Hétfejedelm« szallodába jött össze tegnap este társas vacsorára, hogy március Idusát ünnepelje. A hazafias összejövetelen igen szép számban jelentek meg a független érzelmű polgárok. Ott láttunk több kedves és szép fiatal asszonyt és leányt is s az ifjuság is tekintélyes számban volt képviselve. Megjelentek a társas vacsorán *Graumann János*, *Rueprecht Nándor*, *Gyimóthy Gyula* és *Járányi József* törvénytudományi bizottsági tagok is.

A »Polgári Daloskör« *Vész Albert* kar-nagy vezetése alatt a »Szózat«-ot énekelte el az ünnepély megnyitására. Később Petőfi-öt a »Honfidal«-t és egy kurucdalt is adtak elő derék polgári dalosaink, kiknek minden egyes énekszámát tapsvihar és lelkesedés kísérte. *Járányi József* joghallgató szépen átgondolt hazafias beszédet mondott, majd elszavalta a »Nemzeti dal«-t és Petőfi rapszólitóját, »Egy gondolat bánt engemet.« *Schneider István* joghallgató Petőfi »Órült«-jét adta elő.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Dalok Terézzről.

1.

Megszépültél, kis angyalom,
A mióta nem láttalak;
Rózsák nyíltak az arcodon —
Pedig én úgy sajnáltalak!

Azt hittem, hogy nagybeteg vagy;
Láz emészti lelked, tested —
S mig én érted bántódtam, te
Esküdet már elfeledted.

Ne tagadjad. Mindhiába!
Tudom, hogy a szived fájhat;
De tekints rám: a te arcod —
Vagy enyém a halaványabb!?

2.

Sirtál. Zokogva fontad
Nyakamba két karod;
Csókért sovárgó ajkkal
Kértél bocsánatot.

En hidegen kerültem
Ölelő karjaid
És nem keltettek vágyra
Sovárgó ajkaid.

Óh, hogyha megölellek,
Ha akkor megcsókollak —

Ujra megcsáltál volna,
Ugy lehet, majd holnap!

3.

Hogy késő este elmerengve
Róttam az utcák köveit,
Sovárogtam, téged keresve:
Nem állítom és el se bidd.

Hogy lelkem a vágyban kifáradt
És szerelem után epedt:
Nem erősítem; mindhiába', —
Nem boldogít már tégedet.

De hogy ma, mikor elszakadtunk,
Szeretlek úgy, mint még soha:
Tudod te azt, bár én tagadjam —
És hull könnyűid zápora!

4.

Okot nem tudsz találni rája,
A miért elhagytál hűtlenül.
Miért hallgattál a világra?
Aki szeret, nem hallgat másra;
Csak hisz, szeret és üdvözül!

És állsz előttem szemlesütve,
Könyvek közt is kívánatos;
Vonszolva a gyehenna-tűzre,
Hogy aki a lelkem elűzte —
Adjak neki bocsánatot.

Tettyei Tibor.

A boldogság.

Irta: Guy de Maupassant.

Ezelőtt öt évvel le kerültem *Korzikába*. Ezt a vadregényes szigetet ma is áthatlanabb homály fedi, mint akár Amerikát.

Egy este hosszabb gyalogolás után kis házikóhoz értem, mely egy szük völgykatonban feküdt. Szomorú, nagyon szomorú volt ez a táj, s a szomorúságot még emelte a háttér, melyet a puszta szikla képezett. Itt ott egy fenyőfa váltotta fel a szomorú magányt. A házikó előtt egy pár szőlőtőkét, egy kis veteményes-keretet, és gesztenye fákat láttam.

Amint odaértem, egy öreg asszony fogadott. Ami feltűnt rajta, az az a tiszta ruha volt, a mely testén végig simult. A férfi egy szalmafonatu széken ült. A mint engem meglátott, felkelt, hogy köszöntsön, azután újra leült.

Az asszony sirva mondotta:

— Bocsásson meg neki, süket és már 82 éves.

Franciánl beszélt, még pedig tiszta párisi kiejtéssel.

Képzeltet, hogy ezen mennyire csodálkoztam.

— Önök nem korzikaiak? — kérdém.

— Nem, — mondotta — franciák vagyunk de már ötven esztendeje, hogy itt a szigeten lakunk.

Nem vagyok félnék természetű, de őszin-

A szüneteket Korody Károly zenekara töltötte ki, igazi lelkesedéssel huzván a hazafias dalokat, köztük a Kossuth-nótát.

Az igen szépen sikerült ünnepélyt tánc fejezte be.

(A Petőfi-vendéglőben.)

Szabó Sandornak Petőfi-hez címzett malom-utcai vendéglőjében igen szép vendégsereg gyűlt egybe tegnap este, hogy március tizenötödikét megünnepelje. A lelkes hangulatot emelték a zenekar pompás magyar nótái.

Az alkalmi beszédet Reinisch Antal mondotta. Volt szavaltat is s igen szép előadásban hallottuk a »Talpra Magyar«-t. Mocsáry Gyula március tizenötödikéről olvasott fel, majd Tót Kálmán »Előre« című költeményét szavalta el. Voltak tósztok is és hazafias énekek. Majd tánc következett s a sikerült hazafias összejövetelt ez fejezte be.

(A Kovács-féle vendéglőben.)

Kovács Jánosnak Árpád-utca 11. szám alatt levő vendéglőjében szintén társas vacsorával ünnepelték meg március tizenötödikét.

A szép számú vendégek között az alkalmi felköszöntőt Cirják Ignác tartotta s több hazafias tósztt és ének is hangzott el.

A társaság Kossuth Ferenchez, Budapestre a következő üdvözlő sürgönyt küldte:

»Március 15-én Pécsen Kovács János vendéglőjében összejött hazafias független polgárok üdvözlőket küldik Nagyságodnak mint Kossuth Lajos választó polgárainak halás elismerését.«

(Tüntető séta.)

Mert az is volt, hát kell róla szólnunk. A tegnapi lapunkban említett izgató vörös cédulákból lehetett következtetni, hogy a szocialisták is életjelt adnak magukról március tizenötödikén.

Ugy is tettek. Bár sokan, különösen a rendőrség, azt várták, zavargások lesznek s elővigyázatból a Vigadót és környékét a jogászünnepély alkalmából ugyancsak megrakták rendőrökkel, — zavargás még sem történt.

Csak tüntető séta volt. Ez is hét óra után kezdődött s nagyobb csapatokban nyolc órára vonultak fel a szocialisták, köztük igen sok leány és fiatal gyerek s valóságos »esti korzó« hullámmozgás végig a piactól a színházig a Király-utcán.

Lárma vagy tüntetés azonban nem volt. Szép csendben »sétáltak« a kirendelt rendőrök

tén megvallom, a félelem érzete fogott el arra a gondolatra, hogy nekem itt ezen a komor földrészen kellene ötven esztendeig laknom, távol a városok zajától és az emberektől.

Egy pásztor lépett be és mi elfogyasztottuk a vacsorát, mely csak egy tál ételből állott, egy vastag rántású levesből, melyben burgonya, kelkáposzta és szalonna-darabok uszkáltak.

Vacsora után kiültem az ajtó elé. A szomorú tájkép látása ólomsúlyljal nehezedett lelkemre. Akik sokat utaznak, azok tapasztalták nem egy ízben, hogy minden különös ok nélkül sajnó fájdalmat éreznek, mely lelküket marcangolja. Ilyen lelki hangulatban voltam én most.

Az öreg asszony hozzám lépett és kíváncsian kérdezte:

— Tehát Franciaországból jön?

— Igen, szórakozásból utazom.

— Talán Párisból?

— Nem, Nancy-ból.

Ugy tetszett nekem, hogy ez a hír felizgatja az asszonyt.

Vontatottan kérdezte:

— Nancyból jön?

Ekkor az öreg ember is hozzánk csatlakozott, részvétlenül, mint a siketek.

Az asszony folytatta:

— Csak beszéljen, nem hall semmit.

És pár pillanat után azt kérdezte:

— Vannak ismerősei Nancyban?

— Igen, én ott mindenkit ismerek.

— Tehát a Sainte-Allaise családot is?

is s a főkapitány is kénytelen volt ilyen későn végezni az ő sétáját, hogy ott legyen, ha valahol intézkedni kell.

De nem kellett. A márciusi napok alkalmával kivított jogokban ma sem részesedő nép elégnék tartotta, hogy életjelt adjon magáról. A mi így is volt rendjén, mert éppen nem lett volna tőlük hazafias dolog a nagy nap ünnepségeit oda nem illő nemzetközi frázisokkal és heccekkel megzavarni!

Hirek.

Pécs, 1900. márc. 16.

Detektívek a vidéken.

A nagyméltóságú m. kir. belügyminiszter ur elrendelte, hogy a közbiztonsági viszonyok megszilárdítása céljából a nagyobb vidéki városokban titkos rendőri állások szerveztessenek.

Színhely: egy vidéki kávéház.

Detektív: (belép a kávéházba, kutató tekintettel végignézi az ott levőket, aztán leül egy asztalnál, hol már előzőleg egy másik úr is leült.) Hé pincér! Egy pikoló feketét, meg valami fővárosi lapot.

Pincér: Méztassék, kéemásson!

Detektív: (kávéját kavargatva olvassa a lapot.) No tessék! Ilyenek ezek az újságírók! Örökké nagyképüsködnek, hogy így, meg úgy . . . ők mindent tudnak, aztán alapszabály nem tudnak semmit! Most is azt írják, hogy »e vakmerő betörés tette se ismeretlen«. Ördögöt ismeretlen. Hiszen nyomon vagyunk már! Meg is csipjük a gazembert!

A másik ur: (ki ez alatt a monológ alatt figyelmesen hallgatott). Bocsánat uram! Ki az a »gazember«?

Detektív: (csodálkozva.) Hogyan? Ön még nem tudja? Hát a fővárosban történt óriási vakmerőséggel elkövetett betörés tette. A gazember fényes nappal betört egy Rottenbiller-utcai háziur lakásába, bámulatlan nyugalommal felfeszítette a Wertheim-kasszát, aztán odább állt!

A másik ur: S valóban nem tudni még, ki volt a tettes?

Detektív: Az ördögbe is uram, ön úgy látszik, itt idegen! Hát azt hiszi, hogy nálunk

— Igen, sőt nagyon jól ismerem, atyám igen jó lábón állott velük.

— Hogy hívják önt?

Megmondtam a nevemet. Az asszony mereven rám nézett és akkor lassu hangon, mintha visszaemlékezne, azt mondta:

— Igen, igen, már emlékszem. És mi lett a Bisemares családból?

— Kihalt.

— És a Siremonts-tokat is ismeri?

— Hogyne, Siremont Henry tábornok volt. És most, remegve a belső felindulástól, mintha félne lelke titkát elárulni, majdnem suttogva mondá:

— Igen, Henry de Siremont, jól tudom, a tábornok fivérem volt.

Csedálkozással néztem rája és a mult emlékeit idéztem fel lelkemben.

A dolog annak idején nagy feltűnést keltett. Egy szép és gazdag leány, Susanne de Siremont, megszökött egy huszártalpalattal, ki abban az ezredben szolgált, melynek parancsnoka a leány bátyja volt.

Ez a huszár altiszt közönséges paraszt szülőktől származott, de igen csinos fickó volt. A leány beléleszeretett, de azt soha senki sem tudta meg, hogy miképp készítették elő és hajtották végre a szökési tervet.

Senki sem sejtette ezt a lehetetlennek látszó viszonyt. Egy napon eltűntek. Kerestették őket, de nem találták és végre is azt gondolták, hogy meghaltak.

És most itt találom őket ebben a szomorú völgykatlanban.

Magyarországon oly komiszak a közbiztonsági állapotok, hogy egy ilyen notorius gazembert csak úgy szabadon hagyunk futkosni.

A másik ur: Tehát sejtik már, ki követte el a betörést?

Detektív: (mosolyogva) Sejtik??? Tudják uram, tudják!! A székesfővárosi rendőrség már ide is leirt, hogy valószínű, miszerint a betörő erre mi felénk vette az utját s biztosíthatom, nem ismerek pokolibb élvezetet, mint az ilyen magukat művészeknek képzelő kasszanyitogatókat nyakon csipni.

A másik ur: Ön talán érdekelt fél?

Detektív: Érdekelt? Igen. Amennyiben kötelességem lesz elfogni azt az embert, ha idején. S kezeskedem róla, hogy híven teljesíteni fogom kötelességemet. Én különben Fogdmeg Dénes titkos rendőr vagyok!

A másik ur: (fanyar mosollyal.) Nagyon örvendek! Aztán kérem, honnan ismeri meg a keresett tettest?

Detektív: Bocsánat uram, de ön igazán naiv! Hogy honnan fogom megismerni? Hát a személyleírás után, melyet Budapestről küldtek. Itt van ni: (Olvas) . . . »a tettes közep-termetű, barna haju, barna bajusza ember. Szakált nem visel. Orra, szeme, szája rendes. . . . Nos, mit szólna hozzá? Felremagyarázhatlan személyleírás! Mi?!

A másik ur (miközben kipödrí vörhenyes, szőke bajuszát, lesimitja aranszőke haját s gondosan ápolt szőke szakállát.) Kétségtelenül félremagyarázhatlan személyleírás! Ha! ha! ha!!

Detektív: (megütözve.) Mit kacag uram?

A másik ur: Eszembe jutott egy vicc!

Detektív: Egy vicc?

A másik ur: Látta ön már a »Napoleon öcsém«-et? Igen? Nos hát annak a heringje jutott eszembe!

Detektív: (kacagva.) Pompás gondolat! (Magában): Remek egy fickó ez az úr! (Fehangon): Mondja uram, sokáig időzik itt?

A másik ur: Nem. A négy órai vonattal utaznom kell. Most félnégy, megyek is már a pályaudvarra. Ajánlom magam!

Detektív: Ha megengedi, elkísérem!

A másik ur: Óh! Ön igazán nagyon kegyes. Örvendek, ha elkísér.

(Kint a pályaudvaron)

Detektív (a vasuti kocsi ablakánál álló

— Igen, igen, emlékszem — folytattam — ön Susanne kisasszony.

Csak intett fejével.

Könyezett és az ajtó küszöbén ülő öregre mutatva, azt mondta:

— És ez ő.

Láttam, hogy még mindig szereti. A szeme és a hangja ezt elárulta.

— De legalább boldog lett-e? — kérdeztem.

— Oh igen, nagyon boldog. Sohasem bántam meg, amit tettem.

Ránéztem. Ez a gazdag és szép leány otthagya a fényt és pompát és egy parasztnak szegődött társul. Maga is pór lett annak kedvéért. Élete egyszerű volt, nélkülözött mindent, állásának előnyeit és kényelmét és mégis boldog volt. Parasztasszonynyá lett. Fatáliból evett, szalmafontu széken ült és burgonyát és káposztát ebédelt. Egyszerű szalmazsákon aludt és boldog volt.

Mindig csak reá gondolt. Lemondott az ékszerekről, a drága rubákról és semmit sem kívánt, csak mellette lehessen.

Lemondott a világról és elhagyta azokat, akik szerették. Itt telepedett le vele ebben a pusztai völgyben és amit csak remélt, azt itt elérte, a férfi mindene lett neki, egész világa . . .

Másnap elbucsztam tőlük és a nap első sugara már a hegytetőn találtak. Visszaforultam és hosszan néztem le a völgybe, a melyben a boldogság lakozik . . .

Franciából: K. Ö.

urhoz): Igen örültem a szerencsének . . . Reményem, találkozunk még?

A másik ur: Reményem, hogy nem találkozunk többé, mert az szerfölött kellemetlen lenne reám nézve . . .

Detektív (meglepetve): Hogyan? . . . Kellemetlen?

A másik ur (miközben a mozdony füttyöl): No igen. . . . Elfelejtettem bemutatkozni . . . . Én Nyisdky Balambér, nemzetközi betörő vagyok . . . a Rottenbiller-utcai gazember! Isten önnel titkos rendőr ur!

(A vonat sebesen elrobog!)

Detektív (keserű gúnnyal): Aztán mondja még valaki, hogy mi titkos rendőrök nem mozdítjuk elő a közbiztonsági állapotok megszilárdítását!

(Függöny le!)

Dr. Faust.

Naptrend 1900. március 17-én.

Naptár: szombat, márc. 17. - Róm. kath.: Gertrud. - Prot.: Patrik. - Görög-kelet: (márc. 4.) Gerazin. - Zsidó: Veadar 16. - Nap két 6 óra 11 perckor; nyugszik 5 óra 7 perckor. - Hold két 8 óra 4 perckor este; nyugszik 6 óra 28 perckor reggel. Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös, szeles idő, helyenkint csapadék várható

Színház: »Kékszakállu herceg«, operett.

(Városi egylet.) Ilyen egylet szükségesnek jelzett Majorossy Imre polgármester is a legutóbbi városi közgyűlésen előterjesztett jelentésében, hogy ez egylet kebelében legyenek előkészítve s megbeszélve a városi közgyűlés elé viendő s a polgárság érdekeit érintő fontosabb közügyek. Most a polgármester értekezletet hívott össze a városi egylet mikénti megalakításának tárgyában. Az értekezlet folyó hó 26-án (hétfőn) délután 3 órakor lesz a közgyűlési teremben.

(Előadás a Tanítók Háza javára.) A „Ferenc József Tanítók Háza”, javára folyó hó 31-én a Vigadóban rendezendő gyermekelőadás műsora a következő lesz: 1. A tavasz. Éneklő a közs. polg. leányiskola énekkara. 2. A magyar nyelv. Ábrányi Emil-től. Szavalja Perls Anna tanítóképzőintézet II. oszt. tanuló. 3. Meseképek. A) Prolog. B) Manócskák. C) Csipkerózsika. Zongorán előadják: Goldschmidt Frida, polg. leányisk. III. és Tibanyi Gabriella II. oszt. növendékek. 4. Nincs itthon a mama. Monológ, előadja Mike Smola népisk. IV. oszt. növendék. 5. Daniela-Rexignatio. Hegedűn és zongorán előadják Frank Richard gimn. VII. és Sasvári Gáza realisk. tanulók. 6. Lancier. Táncolják: Rastás Ilona, Topolics Vilma, Tolnai Erzsike, Titel Stefike, Hercenberger Aladár, Neumann Pál, Hoffmann Sándor és Preisberger László népisk. növendékek. 7. Az új nevelőnő. Vigjáték Murai Károlytól. Igazgatónő: Kovácsics Mariska a keresk. tanfolyam hallgatója. Növendékek: Riza Szentgyörgyi Auguszt. Mariska Philipp Emilia. Tóni Naschitz Bella. Gizella Sillay Margit. Klári Ciglányi Nelli. Terka Ullmann Mariska. Ella Tabak Matild. Juli, cseléd Haksch Mariska. 8. A Menuet. Táncolják: Alt Elvira, Goldsmidt Ilona, Jungmann Olga, Krausz Gizella, Ludvig Mariska, Schön Valéria, Hekinger Teréz, Rozgonyi Aranka és Melánia, Sillay Margit, Tróber Etelka polg. leányisk. és Dischka Margit népisk. növendékek. B) Komikus szolga. Táncolják: Podvinec Elza, Biermann Erzsike, Biermann Károly népisk. és Schiller Frigyes realisk. II. oszt. tanulók. 9. A tavasz hírnökei. Versen vigjáték. Gáspár Iréntől. Napsugár Schapringger Ada. Hóvirág Jobszt Ilona. Ibolya Szentpáli Krisz-

tin. Nefelejts Rauch Edith. Gyöngyvirág Antoni Lujza. Árvácska Wittenhart Rozsika. Lepke Hirschfeld Irén. Pacsirta Miltényi Mariska. Kezdeté pont 5 órakor.

(Bulletin a vízről.) A főmérnöki hivatal a Tettye forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A víztarték tele vannak; a tettei forrás vizszolgálató képessége f. hó 15-én reggel 1515 köbméter.

(A Gazdasági Egyesület közgyűlése.) Baranyavármegye gazdasági egyesületete f. évi rendes közgyűlését jövő hó 8-án (vasárnap) délután 3 órakor tartja a vármegye közgyűlési nagytermében. A közgyűlés tárgyai a következők: 1. Elnöki előterjesztés a múlt évről. 2. Pénztári számadások. 3. A folyó évi munkaprogramm. 4. A folyó évi költségelirányzat. 5. Indítványok.

(Missziók Pécsen.) Holnap szombaton délután 5 órakor kezdődnek Pécsen a misszió ájtatosságok. A székesegyházban jezsuita szerzetesek, Flódung József és Kulcsár István tartják a naponkénti szent beszédeket. A ferencrendiek templomában Sós István és Halmai Antal karmelita szerzetesek végzik naponként a misszió vezetését. A budai külvárosi templomban Dunárich P., szombathelyi dominikánus perjel és egy szerzetes tartják a missziókat. Végül lesz misszió-ájtatosság a »Miasszonyunk«-ról nevezett zárdatemplomban is.

(Térzene.) A cs. és kir. 52-ik gyalogezred zenekara jövő vasárnap délelőtt fél 12 órától fél 1 óráig térzenét tart a Széchenyi téren a következő műsorról: 1. »Indus induló« Seleniktől. 2. Nyitány Verdi »Nabukedonozora című operájából. 3. »Keringő« Mátystól. 4. »Egyveleg«, Strebltől. 5. »A cigányok«, keringő Gannettől. 6. »A mi császáruk«, induló Gleisnertől.

(Iskolai ünnepély.) A siklósi polgári iskola tanári kara tegnap március idusán igen sikerült iskolai ünnepélyt rendezett. Az ünnepély Himnussal vette kezdetét, azután jött Rédey Károly ig. talpraesett beszéde a gondolat és sajtószabadságról. Alkalmi verseket szavaltak Makay Zoltán, Tallos Emil, Alt Leo. Azután jött a Szózat, ez alkalommal Oszuskó Ferenc és Weisz Kálmán hazafiságot ébresztő alkalmi verseket adtak elő. Végül jött a Talpra magyar, mit követett Vida Sándor és Weisz Leo szavalata. Az ünnepély a Goll-féle Rákócy indulóval fejeztetett be. Az ünnepély műsora sikerült volt. Az ifjuság éneke szabatos. A szavalatok kellő gyakorlatra mutatnak s a Weisz Leo szavalata oly kitűnő volt, mi az összes hallgatóságot bámulatra ragadta. Vajha édes magyar hazánk minden intézetében igyekeznének a magyar szellemet, lelkesedést ápolni és fejleszteni.

(Póttartalékosok bevonulása.) Ma és holnap megkezdődik a pécsi m. kir. 19-ik honvéd-gyalogezred legénysége. Megtörténik a póttartalékos katonák bevonulása és nyolc héten keresztül a kiképzés gyötrelmeit szenvedni át a sek legény. Ma már nagy csoportokban érkeztek a legények a vonatokkal a városba és este már zajos volt a laktanya épülete, ahová elszállásolták őket. A kiképzésük hétfőn veszi kezdetét s csak május hó 10. napján ér véget.

(Kutba fuladt.) A kaposvári főgimnázium kutját igazítani kellett; egy laka-

tos legényt leküldtek a kutba, hogy a szivattyút javítsa ki. A legény segélyért kiabált, de mire felhúzták, a kutban fejlődött gázok megölték.

(Eltörött bérkocsi.) Ma reggel a János-utcában egy fiakkernek a hátsó tengelye eltörött. A fiakker Böhm bérkocsi tulajdonosé. A kocsi kénytelen volt három keréken hazahajtani a Ferenciek-utca végére, hogy urának jelentse a dolgot. A három kerékű bérkocsit sokan megmosolyogták.

(A mohácsi sertések.) Nem régen Mohács községben járványosan fellépett a sertésvész, de rövid idő alatt megszűnt, úgy hogy a ki és beviteli zárlatot is feloldották. A közelmúltban e községből való sertéseket szállítottak Ausztriába, melyeknek egy része sertésvészben hullt el. Hogy a sertések utközben betegedtek-e meg, vagy pedig magukban vitték már a vész csiráját, azt nem tudni, mindannak dacára a miniszter betiltotta a mohácsi községi sertéseknek Ausztriába való szállítását. A sertésvész alól ez a község most teljesen ment s így remélhető, hogy kellő hivatalos információ után a miniszter vissza fogja vonni ezt a rendeletét.

(Péterke haragszik.) Péterke még mindössze csak olyan pötytyöm kis fiú, alig látszik ki a földből, de azért ne merje senki sem mondani, hogy Péterkének nincsen energiája, mert igenis van. A gyerekekben már is tobzódik a férfias hajlam. Péterke a modern gyermekek szokása szerint »összeveszett« a mamával, aztán haragjában kiosont a házból s nyakába vette a város népes, hosszú utcáit. Késő délután talált rá a fiúra egy szomszéd a budai külvárosi temetőben, hol csendesen mászkálva virágot szedett a gyerek. Hogy mily sötét gondolatok kergethették a fiút a budai külvárosi temetőbe, azt nem tudai, annyi azonban bizonyos, hogy Péterke sehogy sem akart haza menni s egyre azt hajtogatta a szomszédnak:

— Nem megyek haza! Haragszom a mamára!

(Talált baltát.) Az Indóház-utcában ma reggel egy vasuti munkás felesége egy nyeletlen baltát talált, melyet igazolt tulajdonosa a rendőrségnél átvehet.

(Vizállás.) Belemegyünk már lassacskán a tavaszba, s bár nálunk még mindig télies az idő, más vidékeken már bimbófakadás, virágnylásról zengedeznek a költők. A tavasz lévén az az idő, melyben az egyes vidékeket borított hó olvadásnak indul, minek következtében a folyók vizállásában is lényeges változások történnek, a község érdeklődéssel tekint a lapok e tárgyban hozott közleményei elé. A legujabban érkezett vizrajzi jelentések szerint azonban, mi érdekest sem közölhetünk, legfőképpen megnyugtatót, a mennyiben a Duna tegnap óta stagnál, a Dráva pedig csak lényegtelen áradást mutat.

(Miker az anyós berug.) Azt mondják a rossz nyelvek, hogy egy anyósnál borzalmasabb csak két anyós lehet, még szelid állapotban is, s most méltóztassanak elképzelni a szegény Harangozó József helyzetét, kinek anyósa a napokban berugott. Nem vagyunk — fájdalom — abban a szerencsés helyzetben, hogy az anyósok jó vagy rossz tulajdonságairól objectív bírálatot mondhatnánk

s azért csupán arra kell szorítkoznunk, hogy a tényeket konstataáljuk. Történt pedig, hogy Harangozó József anyósa a napokban mélyebben talált a pohár fenekére nézni s mikor aztán a konty alá szaladt az ital, széles jókedvében összeveszett a vejével, kit minden vők elrettentésére ráadásul még meg is vert, amennyiben a szóváltást követett dulakodás közben, szeretettel egy lábost vágott a veje fejéhez. Az anyóshistóriának a bíróság előtt lesz folytatása, hol a megvert vő panaszt emelt a szaporakezü »Schwiegermutter« ellen.

— **(A vízfolyás titka.)** Hogy annak a vékony, gyakran azonban igen széles víz-érnek, mely nálunk az utcákon végigfolyik, megvan némelykor a maga titka, az bizonyos s ki tudja, mi minden kerülne napvilágra, mi így földve marad, ha a vízfolyások beszélni tudnának. Ma délelőtt is valamelyes »titkot« ragadott magával az ár, mely felülről a Klimó-utcából jött s valami hirtelenében felismerhetlen barna tárgyat hőmpolygetett lefelé, míg végre az a tárgy a Klimó-utca alsó végén megakadt egy kőbe s ekkor kiszült róla, hogy az bizony egy kutya, még pedig döglött kutya, melyről nem tudni, hogyan érte utol a halál. A dolgról értesítették a sarkos rendőrt, ki nyomban intézkedett, hogy a városban cirkáló pecérek elszállítsák a döglött kutyát.

— **(Megbolondult a köszörűs!)** Faluhelyen ezzel a szeretetteljes kijelentéssel szokták az országuton játszadozó falusi gyerekek a biciklistákat fogadni, de ez alkalommal nem kerékpározó urak vagy hölgyekről

van szó, hanem tényleg arról, hogy egy köszörűs megbolondult. Vetró József hercegszőlősi köszörűs a napokban éjnek idején felkelt az ágyából, felzavarta a házbelijeit is, aztán kint az udvaron valami érthetetlen diskurzust folytatott — a holddal. A már hatvan éves öreg ember, ki már régóta »nyugalomba« vonult, hirtelen megtévelyodött. Valószínű, hogy gyógykezelés végett be fogják szállítani a pécsi közkórházba.

— **(Miért nem lumpol.)** Ma reggel a főutcán egy napszámos járkált fel s alá. Felesége folyton az oldalán volt s így igyekezett kapacitálni, hogy menjen haza aludni, ha már nem akar dolgozni, minthogy tegnap úgy is kilumpolta magát. Haza ugyan nem ment, de feleségét megnyugtatta azon kijelentéssel, hogy — ne félj lelkem, ma nem lumpolok, mert úgy is bőjt van!

— **(Öngyilkos erdész.)** Egy fiatal ember mulatott három napon át Kaposvárott az Óbuda kávéházban. A harmadik napon agyonlőtte magát. Erdész volt a somederi uradalomban, állítólag a rábizott pénzeket mulatta el, azért lett öngyilkos.

— **(A pécsi ipartestület)** április hó 1-én (vasárnap) délelőtt 10 órakor tartja a városháza közgyűlési termében évi rendes közgyűlését. A közgyűlés tárgyai a következők lesznek: 1. Előljárási jelentés a testületi betegsegélyzőpénztár szervezése folytán a testület tisztikarában beállott változásról s a pénztáros fizetésének rendezése. 2. Évi jelentés. 3. Számvizsgálók kiküldése. 4. Előljáró-

sági javaslat Germán Ferencnek karácsonyi kiállítás szervezése iránt tett indítványa tárgyában. 5. Esetleges indítványok. 6. Elnök, 24 előljárási és 3 számvizsgálóbizottsági tag választása s a testületi betegsegélyző pénztárba megbízottak kiküldése.

— **(Leégett préház.)** Viszló község határában tűz volt a minap. *Teleki János* ottani lakosnak a szőlőhegyen levő préháza gyuladt ki és égett le, anélkül, hogy a tüzet észrevették s eloltani megkísérelték volna. A tulajdonos csak másnap reggel vette észre a préház leégését, mikor kiment a szőlőjébe s a préháznak csak kormos falait láthatta már. Hogy a tűz miből keletkezett, azt a megindított vizsgálat ezideig még nem tudta megállapítani.

— **(A városi közegészségügyi bizottsága)** ma délután 3 órakor ülést tartott a városháza közgyűlési termében *Majorossy Imre* polgármester elnökele alatt. Az ülésen résztvettek: *Cirer Elek* dr. tiszti főorvos, *Ludvig Ferenc* dr. tiszti orvos, *Rauch János* főmérnök, *Göbel Kálmán*, *Zsiga László*, *Pataky Lucidus*, *Cirják Ignác*, *Taizs József*, *Schneider István*, *Kauffer Vilmos* dr., *Daempff Imre*, *Ladányi Sándor*, *Schwartz Frigyes* dr., *Bokor Emil* dr., *Marek Vencel* főtorzsvos és *Pick Ignác* dr. A szervezési szabályrendelet értelmében a bizottság három évre megalakulván, elnökké egyhangulag *Kelemen Mihályt*, helyettesévé *Dischka Győzöt* választotta. Ezután a járványkórház terveivel és költségvetésével foglalkozott az ülés. A káptalani réten

— Hát úgy történt az kedves barátom — kezdte Frici — hogy egy szép napon erőt vett rajtam az öngyilkosságba kergető unalom. Tudod, már magában véve az borzalmas egy lovas-tisztre, ha sokáig kell vidéki garnizonban maradnia, a melyben, midőn oda került, az ujdonság ingerének hatása alatt, friss életkedvvel hozzálát udvarolni s aztán néhány hónap alatt végig udvarolja a szomszédos földes urak feleségeit, lányait, nőrokonait és a nagynéniket s végre arra a tapasztalatra jut, hogy ha asszonytársaságot akar, akkor tessék előről kezdeni. Ehhez természetesen senkinek sincs kedve, mert hiszen az egyes udvarlások is apró csete-paték, fasék és duzzogások miatt szakadtak félbe s nincs borzasztóbb, mint békülni. Olyan akkor már ez a viszony, mint a felmelegített főzelék, melynek mindig valami kellemetlen utóíze marad.

Nem túlzok, de hidd meg, hogy legutóbb arra vetemedtem, hogy megmagyarázhatlan fásultsággal *Béldy Laci* — *anyósának* kurizáljak. Tudod, volt valami ebben az udvarlásban a tisztítóútból (nem gúnyolódásból mondom), amennyiben minden érzéki vágy, minden ideális érzés nélkül szépeket, banális bókákat mondtam

vagyok a históriára. Nem mondom, hogy tán nem faragok a te elbeszéléseidből is valamit, de eddig bizony még semmit sem tudok.

— Nos hát nem sokáig kell már türelmedet féken tartanod. Itthon vagyunk! A beszélgetésben nem is vettem észre, hogy már *Dorner Fricinek* szállodában levő lakása elé értünk. Lassan, gondolkozva haladtunk a tükör és délszaki növény díszes lépcsőházból a szőnyegborított lépcsőkön fölfelé, míg a főhadnagy szobájának ajtajához értünk.

Néhány pillanat telt csak el s már bent voltunk a főhadnagy szobájában, melyet *Dorner Frici* a maga utolérhetlen berendezési ízlésével mihamarább elegáns huszár-otthonná varázsolt át. Hiányzott belőle a szállodai szobák merevsége s olyan kellemes benyomást tett az emberre, mintha csak a saját kényelmes otthonának jól ismert bútorzata vette volna körül.

A főhadnagy *bordeaux*-it hozatott s amint a sötétvörös, erős ital sajátságos fényben tündökölt előttünk, összekoccintottuk poharainkat.

Egyikünk sem szólt; talán azért, mert mindketten a magunk gondolatára ittunk.

Dorner Frici a feszes, mesésen fénylő attilát

emelendő járványkórház, két nagy kórteremmel és a szükséges mellékhelyiségekkel 12591 forintba kerülne, a miben a telek ára még nincs benne. Pedig ez is kitesz pár ezer forintot s így tizenötezer forint lenne a költség. Ezt sokalta az ülés s *Cirják Ignác*, a főorvos és főmérnök hozzászólásai után a költségek redukálására, vagy esetleg ideiglenes terv megállapítására *Cirer Elek dr.* elnöklete alatt *Erreth Lajos dr.*, *Schwartz Frigyes dr.*, *Cirják Ignác*, *Göbel Kálmán* és *Rauch János* bizottsági tagokat küldte ki. Ezzel az ülés háromnegyedégy órákor végetért.

— **(Zsolnay Vilmos nagybeteg.)**

Sajnálattal értesülünk, hogy városunk és hazai iparunk díszé, *Zsolnay Vilmos* gyáros, ki egy hétig asthmában feküdt és már jobban volt, tegnap délután kettőkor hirtelen rosszul lett részbeni szélhűtés folytán és azóta többnyire eszméletlen kívül van. *Dr. Erreth* és *dr. Pauntz* minden lehetőt elkövetnek megmentésére, de a beteg állapota a legnagyobb aggodalomra ad okot. Vajha holnap javulásról irhatnánk!?

— **(Vén sikkasztó.)** A párisi esküdtbiróság tíz évi fogságra ítélte *Gélardint*, a *National* nevű hírlap pénztárosát, aki 68 éves ember létére 45.000 frankot sikkasztott. De csak elmakacsolták a derék embert, mert volt annyi esze, hogy a végtárgyalás előtt megugrott. Algirba menekült és ott élt háborítlanul. Talán most is nyugodtan időzhetne övéi körében, ha egyszerre eszébe nem jut, hogy a választói jogot reklamálja. Ez nyomára

vezetett s elcsipték. No de nagyobb bajba nem esett. Egy évi börtönrre ítélték a halasztási kedvezménynyel. Minthogy pedig már 71 éves, alig lesz alkalma, hogy ismét sikkasztson és nem is fogja leülni büntetését.

— **(Az új pénz.)** Mától kezdve a koronás pénzek száma megsaporodott, mert az új ötkoronások a pénzpiacra felvonultak. A legnagyobb magyar ezüst pénz, a melyből egy darab öt koronát ér, március 15-dikén került ki először az állampénztárból s ujdonságánál fogva mindenféle szenzációt keltett s a nap eseménye volt. Azok, a kik barátaiknak és ismerőseiknek meglepetést szeretnek szerezni s a kik az ilyen olcsó mulatságot kedvelik, már kilenc órákor megjelentek a Budán székelő állampénztár rekeszei előtt s új ötkoronás ezüstpénzt kértek. Az ujdonsághoz hozzá jutván, gyorsan utnak indultak s boldog, boldogtalannak mutogatták, mert hát, hogy oda is ajándékozzák, arra nem igen gondoltak. Hogy az érdeklődés milyen nagy volt az állampénztárnál, azt az jelzi, hogy délelőtt tíz órákor már az utolsó ötkoronás is elfogyott s így az újabb és újabb jelentkezők hosszú orral távoztak. Az ezüst pénz után való esővargás természetesen nem fog sokáig tartani, mert nagyobb és nagyobb készletek érkeznek s az ötkoronás hamarosan elárasztja a piacot. Ekkor azután bekövetkezik az, hogy senki sem vágyik ily pénzdaráb után, a mely nagyságánál és súlyánál fogva a legkellemetlenebb pénz lesz. Hogy pedig népszerűségre nem tesz szert, azt igen jól tudják azok,

akik külföldön megfordultak s azt tapasztalták, hogy az ilyen ötkorona értékű ezüstök tulajdonságához bizonyos ékesszólás is szükséges, mert azokból több darabot senki sem fogad el szívesen. Be fog következni tehát nálunk is az az idő, amikor az emberek igen-igen csodálkoznak azon az állításon, hogy 1900. március 15-ikén a halandók szinte törték magukat az ötkoronásokért s hogy az állampénztár készletét alig egy óra leforgása alatt elkapkodták. Sőt az is meglehet, hogy el sem hiszik.

— **(Katonának akartak besorozni egy leányt.)** Nem volna csoda, ha a derék burok földjén élénk, vagy ha a mi hazánk oly nagy veszélyben forogna már, hogy a katonai sorozásnál a lányokra is kerülne a sor. Hála Istennek, nincs miért aggódnunk és mégis sor alá akartak volna állítani egy leányt. Természetes, hogy ez a dolog egy vastag tévedésből származik. A tévedés pedig úgy történt, hogy a kocsolai plébánia hivatalban kiírták az anyakönyvből a sorozás alá kerülő ifjakat. — Ez a lajstrom annak rendje és módja szerint elkerült az új-dombóvári előjáróság elé, a mely az ujoncszeirást megcsinálta és tovább terjesztette fel a járási szolgabírói hivatalnak. — A megtartott sors-huzás után pedig szétküldték az idézéseket. — Többek között megidézték *Sch. Vilmos* nevű egyént is. — A család azonban nem akarta elfogadni az idézést. Váltig azt hajtották, hogy nincs fia a családjukban, nekik tehát nem szólhat az idézés. De hát ha nem volt fiugyermekük, volt helyébe leány. Az

a kényelmes házi zubonnyal cserélte fel, aztán végig heveredett a pamlagon.

Amint így láttam ezt a kackiás huszárt, végignyujtott elegáns termetével, melyen minden izom megfeszült, amint belenéztem ennek a szerelmi filosofusnak sötétbarna, mély tekintetű szemeibe, melyekből az ábrándos poéta idealizmus, a melancholikus szerelmes bánata és a nőhódító kacér huncutériája sugárzott felém, egy pillanatra elfelejtettem a bennünket körülvevő millieut s azt hittem, hogy még mindig lent vagyunk Keresztesen, ahol hadnagya voltam ennek a főhadnagynak, postillion d' amour-ja szerelmi ügyeiben s hűséges leirója hódításainak.

Szinte hallani véltem *Dorner Frici* dallamos hangját, mely szolgálatban valami furcsa, kimondhatatlan élességet nyert, amint daliás, tiszteletet parancsoló poséba vágva magát, felém ordította:

— Herr Lieutenant! Das nennen Sie Reiten! Dass heise ich Pferde zugrundrichten! Absitzen!

De aztán gyakorlat után rendszerint oda jött hozzám s szinte bocsánatkérőleg nyujtotta felém a kezét.

— Ne haragudj öregem! Weist ich muss so schroff sein, den sonst sagt mann, ich habe

keine Energie! Tudod nálunk az első az erély! Der Teufel sols hollen!

S bizony én nem tudtam haragudni erre a derék, okos fejű huszárfiura, kiben a természet a férfiaság minden kellékét összpontosította, ki az egyik percben ábrándos, poétikus idealista tudott lenni s szinte rajongva beszélt a szerelemről, míg a másik pillanatban, midőn kezei — talán véletlenül — atilájának sujtásához értek, léha lett s az asszonyokról olyan hangon beszélt, mint a »Reitschulban« a lovakról. S ha ekkor valaki figyelmeztetni merte volna, hogy hiszen az előbb még rajongott a szerelemért, a szeme közé kacagott az embernek:

— Én? Én még azt sem tudom, hogy melyik fán terem a tisztességes szerelem!

II.

Eleinte a századnál előfordult változásokról, a vidéki garnizonok kellemetlen voltáról és a tiszték unalmas helyzetéről beszélgettünk. Végre aztán ebből a témából rátértünk *Dorner Frici* »esetére«, a hogy ő szerelmi kalandjait valami cinikus filozofiával nevezni szokta.

anyakönyvi adatok pontosan összeváltak a leány születési idejével. Nyilvánvaló tehát, hogy a leányukat keresik. Arról végre senki sem tehet, hogy nincs fiuk. Hátha nincs, rójja le katonakötelezettségét a leányuk. Később aztán kitént, hogy nem épen komolyan zavarták a leányt, hanem csak — tévedésből. A plébános ugyanis a latin nyelven irt anyakönyvből Sch. Vilhelminát úgy írta ki magyarul Sch. Vilmos.

— **(Részeg a plébánián.)** Tegnap este hét óra tájban egy részeg ember lopózott be a budaikülvárosi plébánia épületébe s ott a szobákban jart-kelt már, mikor észrevették. Természetesen kérdőre vonták, hogy mit keres; mire nagy botrányt csinált, úgy, hogy rendőroket kellett ellene segítségül hívni. A rendőrség azután bevitte a torony alá a részeg embert, hol eddig még a nevét se tudhatták meg tőle, mert alszik, mint a bunda.

— **(Szivar- és pipaversenyek.)** Egy berlini kávéházban a minap nagy szivarverseny volt. Huszonketten vettek részt az érdekes versenyben, a mely két óra hosszáig tartott. Ez idő alatt senkinek sem volt szabad a versenyzők közül inni vagy enni. Az első díjat egy sziléziai nyerte, aki tizenegy szivart szívott el két óra alatt. Második egy bajor lett hét szivarral s jó harmadik egy porosz hat szivarral. Gandban éppen megfordítva olyan pipaversenyt fognak rendezni, a melyben az nyeri az első díjat, aki a leg hosszabb idő alatt szívja ki a pipáját anélkül, hogy a pipa kialudnék.

— **(A legujabb aranyország.)** Nap nap után fedeznek fel »legujabb« aranyországokat. Amerikában csak néhány héttel ezelőtt dupláztak rá Klondyke-re egy még dusabb aranyelő helylyel s most meg Afrikából érkezik híre új aranymezőknél. Ophir-nak keresztelték el a sárga kincs bányaföldjét s meg is indult már kiaknázására egy német expedíció. Mert ez az aranyország a németeké. Mauch, württembergi születésű kutató földözte fel 1870-ben. A Mazoe-folyó homokja és iszapja az aranybánya. Mauch hamarjában letérképezte a helyet s mivelhogy szegény volt, azzal az elhatározással utazott vissza hazájába, hogy legközelebb vizitát és mások tőkájével üzembe fogja az aranyvidéket. Visszatutatóban Durbanban találkozott honfitársával, s mintha megsejtette volna, hogy soha vissza nem tér ő már az aranyföldre, közölte vele titkát s a térképet is átadta neki. Sejtelme nem is csalta meg: néhány héttel azután, hogy hazájába érkezett, egy ünnepség alkalmával lezuhant az erkélyről és szörnyet halt. Husz évvel utóbb, 1893-ban végre elhatározta magát Bobbert arra, hogy expedícióval megy Ophir kincseinek kiaknázására. Mivel azonban háborús volt az idő akkoriban a fekete törzsek között, összevéve sem ment sokra, bár sikerült annyit kivívnia, hogy a törzsfőnök, a kinek országában terült el az aranyföld, megfelelő ár fejében átruházta reá a tulajdonjogot. Három esztendeig tartózkodott az aranyföldön és fáradozásának annyi eredménye lett csak, hogy sikerült Mabomla állomást megalapítani. Visszajövet, hazájában hamarosan felkarolták az ügyet s tavaly ki is vonult már Ophir-országba egy kitünően szervezett nagy expedíció, a melynek vezetője Peters dr., birodalmi gyűlési képviselő volt. Ez az expedíció

azóta megkezdte már a rendszeres üzemét, a mint a hazaküldött üzenetekből kitűnik, igen szép eredményvel. A legujabb aranyországnak ez a rövidre fogott története az ősidőktől kezdve.

— **Nem remélt változás.** Rettenetes szenvedéssel telve, nyolc év teit el a nélkül, hogy Moéder Mari asszony Yverdonban (Vadt-Kanton, Svájc), bár mindenféle gyógyszer használt, bajára enyhítést talált volna. Mi okozta ezt a rettenetes bajt, ezt a heves szivdobogást, mely csak nem az ájulásig növekedett? Mi okozta azt a rettenetes főfájást, mely elrabolta álmát és borzasztó éjjeleket teremtett? Mitől voltak a szervezetnek ezek a különös zavarai, melyek általános gyöngeséget idéztek elő és fatális végre engedtek következtetni? Valószínűleg a vérszegénység okozta ezeket a zavarokat és amint rendszeresen szokott, ha az ember ki van merülve, Moéder asszony a legtáplálósabb étellel sem tudta elvesztett erejét pótolni. Minden undorította és a keveset, a mit evett, nem tudta megemészteni. Egy napon Pink-pilulát használt és ettől kezdve csodálatos, mindig haladó változás történt. Ereje visszatért, szivbaja eltűnt, visszajött az étvágya és az álma.

— Nagyon boldog vagyok, írja a férje, hogy tudtára adhatom önnek az eredményt, melyet feleségem a Pink-pilula használatával elért. Nyolc év óta heves szivbaj és szivdobogás kínozta. A főfajás miatt nem tudott már aludni és teljesen elgyöngült. Néhány skatulya Pink pilula elég volt arra, hogy mindezeket a bajokat elűzze és kitünő egészséget szerezzen.

Sárgaság, neurasthenia,

vérszegénység, angolkór, vitus-tánc a gyermekeknek eltűnik a Pink-pilula használatával. A Pink-pilula kapható Magyarországon a legtöbb gyógyszerárban. Egy doboz ára 1 frt 75 kr. és hat doboz 9 frt. Magyarországi főraktár: Török József gyógyszerárban, Budapest. Király utca 12. sz.

Művészet, irodalom.

○ **A kékszakállu herceg.** Offenbach egyik legkitünőbb operetteje kerül színi szombaton és vasárnap este színházunkban. Az operettet színházunkban igen régen nem adták s így valószínűleg általános lesz az érdeklődés iránta közönségünk körében. A főbb szerepeket *Tibor L., Székula S., Lévy S., Nagy V., Tiszay, Nádas, Németh, Kozma* és *Sarlay* játsszák. Az előadást *Tiszay* igazgató rendezi.

Folyó sz. 167. Idénybérlet 165 sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Szombat, 1900. március 17-én

A kékszakállu herceg.

Offenbach operetteje.

Holnapután vasárnap 1900. márc. hó 18-án délután 3 órakor fél helyárrakkal

Napoleon öcsém.

Bohózat.

Este félnyolc órakor

A kékszakállu herceg.

Operette.

Törvénykezés.

§ **Örjögő fékező.** *Jókai* József vasuti fékező, pécsi lakos a múlt év augusztus 23-án pityókusan ment haza. Borközi állapotában feleségével nem épen a legudvariasabb hangon kezdett el beszélgetni, ami persze az asszonynak nem tetszett. Látván ezt *Jókai*, még inkább elkezdett gorombaskodni s dühe annyira fokozódott, hogy felesége jónak látta a szomszédban lakó özv. *Laki* Mátyásnéhoz menekülni a turizus férj elől. *Jókai* utána nézett feleségének, de nem tudott hozzáférni, mert ez bezárta előtte az ajtót. Megpróbálta a becsukott ajtót vasuti jelzőjével felfeszíteni, azonban ez nem sikerült neki. A sikertelen vesződség után a nyitott ablakban néhány virágcserépet összetört, de mindezekkel nem elégedett meg. Nagy követ hozott s azzal kezdte döngölni a még mindig csukott ajtót. A nagy zajra sietett *Lakiné* az ajtóhoz, de vesztére, mert az épen akkor dőlt be, engedve a hatalmas csapásoknak, mikor odaért. *Jókai* meglátván az asszonyt, nekiesett s elkezdte ütlegelni, bal kezének kisujját kifecamította, a jobb karját pedig megharapta. A nagy lármára összerutottak a szomszédok, megállt az utcán a nép, de megfékezni a dühöngő fékezőt nem tudtak. Végre egy cipész le tudta fegyverezni *Jókait*, aki ma állt a törvényszék előtt magánlaksértés büntetével és súlyos testisértés büntetével vádolva. A kir. ügyész csak az utóbbiban kívánta kimondani bűnösnek, az előbbi vádat elejtette. A kir. törvényszék tekintetbe véve az enyhítő körülményeket, *Jókait* súlyos testisértés vétségében mondta ki bűnösnek s ezért egy havi fogházra s 10 korona pénzbüntetésre ítélte, továbbá kötelezte özv. *Laki* Mátyásnéval szemben 33 kor. 60 fillér kárterítés megfizetésére. Az ügyész megnyugodott az ítéletben, *Jókai* József pedig a **bűnösség kimondása** ellen felebbezést jelentett be.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése márc. hó 16-án. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Ház mai ülésén *Tallán* Béla alelnök elnökölt.

Benyovszky Sándor Gróf volt az első szónok. A kisbirtokos osztályon kíván segíteni. Ma majdnem lehetetlen. Sürgeti a hitelviszonyok rendezését és nem szavazza meg a költségvetést.

Bernáth Béla szakszerű beszédet tartott a szőlőszetről. A költségvetést megszavazza.

Páder Rezső a zsidó nagybirtokosok ellen szölt, kik még nemrég fűtülövel jártak.

Solymosy Lajos báró a hitbizományok mellett beszélt.

Marjay Péter a szocializmusról értekezett és a munkások eredményeiről. Dicséri *Darányi* minisztert és azt javasolja, hogy ha Parisban sötétet állítat, küldjön oda debreceni menyecskét is. A mi nagy derűtséget keltett.

Az ülés végén *Tallán* Béla elnök bejelentette *Szell* Kálmán miniszterelnök indítványát, hogy az ülések délután 3 óráig tartanak, mit közösen helyesléssel fogadtak.

Az indítvány felett holnap szavaznak.

emelendő járványkórház, két nagy kórteremmel és a szükséges mellékhelyiségekkel 12591 forintba kerülne, a miben a telek ára még nincs benne. Pedig ez is kitesz pár ezer forintot s így tizenötezer forint lenne a költség. Ezt sokalta az ülés s *Cirják Ignác*, a főorvos és főmérnök hozzászólásai után a költségek redukálására, vagy esetleg ideiglenes terv megállapítására *Cirer Elek* dr. elnöke alatt *Erreth Lajos* dr., *Schwartz Frigyes* dr., *Cirják Ignác*, *Göbel Kálmán* és *Rauch János* bizottsági tagokat küldte ki. Ezzel az ülés háromnegyed-negy órákor véget ért.

— (**Zsolnay Vilmos nagybeteg.**)

Sajnálattal értesülünk, hogy városunk és hazai iparunk disze, *Zsolnay Vilmos* gyáros, ki egy hétig asztmában feküdt és már jobban volt, tegnap délután kettőkor hirtelen rosszul lett részbeni szélhűtés folytán és azóta többnyire eszméletlen kívül van. Dr. *Erreth* és dr. *Pauntz* minden lehető elkövetnek megmentésére, de a beteg állapota a legnagyobb aggodalomra ad okot. Vajha holnap javulásról irhatnánk!?

— (**Vén sikkasztó.**) A párisi esküdtbíróóság tíz évi fogságra ítélte *Gélardint*, a *National* nevű hírlap pénztárosát, aki 68 éves ember létére 45.000 frankot sikkasztott. De csak elmakacsolták a derék embert, mert volt annyi esze, hogy a végtárgyalás előtt megugrott. Algírba menekült és ott élt háborítlanul. Talán most is nyugodtan időzhetne övéi körében, ha egyszerre eszébe nem jut, hogy a választói jogot reklamálja. Ez nyomára

vezetett s elcsipték. No de nagyobb bajba nem esett. Egy évi börtönre ítélték a halasztási kedvezményével. Minthogy pedig már 71 éves, alig lesz alkalmá, hogy ismét sikkasztson és nem is fogja leülni büntetését.

— (**Az új pénz.**) Mától kezdve a koronás pénzek száma megsaporodott, mert az új ötkoronások a pénzpiacra felvonultak. A legnagyobb magyar ezüst pénz, a melyből egy darab öt koronát ér, március 15-dikén került ki először az állampénztárból s ujdonságánál fogva mindenféle szenzációt keltett s a nap eseménye volt. Azok, a kik barátaiknak és ismerőseiknek meglepetést szeretnek szerezni s a kik az ilyen olcsó mulatságot kedvelik, már kilenc órákor megjelentek a Budán székelő állampénztár rekeszei előtt s új ötkoronás ezüstpénzt kértek. Az ujdonsághoz hozzá jutván, gyorsan utnak indultak s boldog, boldogtalannak mutogatták, mert hát, hogy oda is ajándékozzák, arra nem igen gondoltak. Hogy az érdeklődés milyen nagy volt az állampénztárnál, azt az jelzi, hogy délelőtt tíz órákor már az utolsó ötkoronás is elfogyott s így az újabb és újabb jelentkezők hosszú orral távoztak. Az ezüst pénz után való e sóvárgás természetesen nem fog sokáig tartani, mert nagyobb és nagyobb készletek érkeznek s az ötkoronás hamarosan elárasztja a piacot. Ekkor azután bekövetkezik az, hogy senki sem vágyik ily pénzdarab után, a mely nagyságánál és súlyánál fogva a legkellemetlenebb pénz lesz. Hogy pedig népszerűsége nem tesz szert, azt igen jól tudják azok,

akik külföldön megfordultak s azt tapasztalták, hogy az ilyen ötkorona értékű ezüstök tulajdonságához bizonyos ékesszólás is szükséges, mert azokból több darabot senki sem fogad el szívesen. Be fog következni tehát nálunk is az az idő, amikor az emberek igen-igen csodálkoznak azon az állításon, hogy 1900. március 15-ikén a halandók szinte törték magukat az ötkoronásokért s hogy az állampénztár készletét alig egy óra leforgása alatt elkapkodták. Sőt az is meglehet, hogy el sem hiszik.

— (**Katonának akartak besorozni egy leányt.**) Nem volna csoda, ha a derék burok földjén élnénk, vagy ha a mi hazánk oly nagy veszélyben forogna már, hogy a katonai sorozásnál a lányokra is kerülne a sor. Hála Istennek, nincs miért aggódnunk és mégis sor alá akartak volna állítani egy leányt. Természetes, hogy ez a dolog egy vastag tévedésből származik. A tévedés pedig úgy történt, hogy a kocsolai plébánia hivatalban kiírták az anyakönyvből a sorozás alá kerülő ifjakat. — Ez a lajstrom annak rendje és módja szerint elkerült az új-dombóvári előjáróság elé, a mely az ujoncösszeírást megcsinálta és tovább terjesztette fel a járási szolgabírói hivatalnak. — A megtartott sors-huzás után pedig szétküldték az idézéseket. — Többek között megidézték *Sch. Vilmos* nevű egyént is. — A család azonban nem akarta elfogadni az idézést. Váltig azt hajtották, hogy nincs fia a családjukban, nekik tehát nem szólhat az idézés. De hát ha nem volt fiugyermeük, volt helyébe leány. Az

a kényelmes házi zubonnyal cserélte fel, aztán végig heveredett a pamlagon.

Amint így láttam ezt a kackiás huszárt, végignyujtott elegáns termetével, melyen minden izom megfeszült, amint belenéztem ennek a szerelmi filosofusnak sötétbarna, mély tekintetű szeméibe, melyekből az ábrándos poéta idealizmus, a melancholikus szerelmes bánata és a nőhódító kacér huncutériája sugárzott felém, egy pillanatra elfelejtettem a bennünket körülvevő millieut s azt hittem, hogy még mindig lent vagyunk Keresztesen, ahol hadnagya voltam ennek a főhadnagynak, postillion d' amour-ja szerelmi ügyeiben s hűséges leirója hódításainak.

Szinte hallani véltem *Dorner Frici* dallamos hangját, mely szolgálatban valami furcsa, kimondhatatlan élességet nyert, amint daliás, tiszteletet parancsoló poséba vágva magát, felém ordította:

— Herr Lieutenant! Das nennen Sie Reiten! Dass heise ich Pferde zugrundrichten! Absitzen!

De aztán gyakorlat után rendszerint oda jött hozzám s szinte bocsánatkérőleg nyujtotta felém a kezét.

— Ne haragudj öregem! Weist ich muss so schroff sein, den sonst sagt mann, ich habe

keine Energie! Tudod nálunk az első az erély! Der Teufel sols hollen!

S bizony én nem tudtam haragudni erre a derék, okos fejű huszárfura, kiben a természet a férfiasság minden kellékét összpontosította, ki az egyik percben ábrándos, poétikus idealista tudott lenni s szinte rajongva beszélt a szerelemről, míg a másik pillanatban, midőn kezei — talán véletlenül — attilájának sujtásához értek, léha lett s az asszonyokról olyan hangon beszélt, mint a »Reitschulban« a lovakról. S ha ekkor valaki figyelmeztetni merte volna, hogy hiszen az előbb még rajongott a szerelemért, a szemé közé kacagott az embernek:

— Én? Én még azt sem tudom, hogy melyik fán terem a tisztességes szerelem!

II.

Eleinte a századnál előfordult változásokról, a vidéki garnizónok kellemetlen voltáról és a tiszték unalmas helyzetéről beszélgettünk. Végre aztán ebből a témából rátértünk *Dorner Frici* »esetére«, a hogy ő szerelmi kalandjait valami cinikus filozofiával nevezni szokta.

anyakönyvi adatok pontosan összeváltak a leány születési idejével. Nyilvánvaló tehát, hogy a leányukat keresik. Arról végre senki sem tehet, hogy nincs fiuk. Hátha nincs, rójja le katonakötelezettségét a leányuk. Később aztán kitűnt, hogy nem épen komolyan zavarták a leányt, hanem csak — tévedésből. A plébános ugyanis a latin nyelven irt anyakönyvből Sch. Vilhelminát úgy írta ki magyarul Sch. Vilmos.

— **(Részeg a plébánián.)** Tegnap este hét óra tájban egy részeg ember lopózott be a budaikülvárosi plébánia épületébe s ott a szobákban jart-kelt már, mikor észrevették. Természetesen kérdőre vonták, hogy mit keres; mire nagy botrányt csinált, úgy, hogy rendőrökkel kellett ellene segítségül hívni. A rendőrség azután bevitt a torony alá a részeg embert, hol eddig meg a nevét se tudhatták meg tőle, mert alszik, mint a bunda.

— **(Szivar- és pipaversenyek.)** Egy berlini kávéházban a ma nap nagy szivarverseny volt. Huszonketten vettek részt az érdekes versenyben, a mely két óra hosszág tartott. Ez idő alatt senkinek sem volt szabad a versenyzők közül inni vagy enni. Az első díjat egy sziléziai nyerte, aki tizenegy szivart szívott el két óra alatt. Második egy bajor lett hét szivarral s jó harmadik egy porosz hat szivarral. Gandban éppen megfordítva olyan pipaversenyt fognak rendezni, a melyben az nyeri az első díjat, aki a leg hosszabb idő alatt szívja ki a pipáját anélkül, hogy a pipa kialudnék.

— **(A legujabb aranyország.)** Nap nap után fedeznek fel »legujabb« aranyországokat. Amerikában csak néhány héttel ezelőtt dupláztak rá Klondyke-re egy még durább aranyelő helylyel s most meg Afrikából érkezik híre új aranymezőknél. Ophir-nak keresztelték el a sárga kincs bányaföldjét s meg is indult már kiaknázására egy német expedíció. Mert ez az aranyország a németeké. Mauch, württembergi születésű kutató földözte fel 1870-ben. A Mazoe-folyó homokja és iszapja az aranybánya. Mauch hamarjában letérképezte a helyet s mivelhogy szegény volt, azzal az elhatározással utazott vissza hazájába, hogy legközelebb vizitát és mások tőkájával územbe fogja az aranyvidéket. Visszatutában Durbanban találkozott honfitársával, s mintha megsejtette volna, hogy soha vissza nem tér ő már az aranyföldre, közölte vele titkát s a térképet is átadta neki. Sejtelme nem is csalta meg: néhány héttel azután, hogy hazájába érkezett, egy ünnepe alkalomával lezuhant az erkélyről és szörnyet halt. Husz évvel utóbb, 1893-ban végre elhatározta magát Bobbert arra, hogy expedícióval megy Ophir kincseinek kiaknázására. Mivel azonban háborús volt az idő akkoriban a fekete törzsek között, összevéve sem ment sokra, bár sikerült annyit kivívnia, hogy a törzsfőnök, a kinek országában terült el az aranyföld, megfelelő ár fejében átruházta reá a tulajdonjogot. Három esztendeig tartózkodott az aranyföldön és fáradozásának annyi eredménye lett csak, hogy sikerült Mabomla állomást megalapítani. Visszajövet, hazájában hamarosan felkarolták az ügyet s tavaly ki is vonult már Ophir-országba egy kitűnően szervezett nagy expedíció, a melynek vezetője Peters dr., birodalmi gyűlési képviselő volt. Ez az expedíció

azóta megkezdte már a rendszeres üzemét, a mint a hazaküldött üzenetekből kitűnik, igen szép eredményvel. A legujabb aranyországnak ez a rövidre fogott története az ősidőktől kezdve.

— **Nem remélt változás.** Rettenetes szenvedéssel telve, nyolc év telt el a nélkül, hogy Moéder Mari asszony Yverdonban (Vadt-Kanton, Svájc), bár mindenféle gyógyszerrel használt, bajára enyhítést talált volna. Mi okozta ezt a rettenetes bajt, ezt a heves szivdobogást, mely csaknem az ájulásig növekedett? Mi okozta azt a rettenetes főfájást, mely elrabolta álmát és borzasztó éjjeleket teremtett? Mitől voltak a szervezetnek ezek a különös zavarai, melyek általános gyöngeséget idéztek elő és fatális végre engedtek következtetni? Valószínűleg a vérszegénység okozta ezeket a zavarokat és amint rendszeresen szokott, ha az ember ki van merülve, Moéder asszony a legtáplálabb étellel sem tudta elvesztett erejét pótolni. Minden undorította és a keveset, a mit evett, nem tudta megemészteni. Egy napon Pink-pilulát használt és ettől kezdve csodálatos, mindig haladó változás történt. Ereje visszatért, szivbaja eltűnt, visszajött az étvágya és az álma.

— Nagyon boldog vagyok, írja a férje, hogy tudtára adhatom önnek az eredményt, melyet feleségem a Pink-pilula használatával elért. Nyolc év óta heves szivbaj és szivdobogás kínozta. A főfajás miatt nem tudott már aludni és teljesen elgyöngült. Nehány skatulya Pink pilula

elég volt arra, hogy mindezeket a bajokat elűzze és kitűnő egészséget szerezzen. Sárgaság, neurasthenia,

vérszegénység, angolkór, vitus-tánc a gyermekeknek eltűnik a Pink-pilula használatával. A Pink-pilula kapható Magyarországon a legtöbb gyógyszerárban. Egy doboz ára 1 frt 75 kr. és hat doboz 9 frt. Magyarországi főraktár: Török József gyógyszerárban, Budapest. Király utca 12. sz.

Művészet, irodalom.

○ **A kékszakállu herceg.** Offenbach egyik legkitűnőbb operetteje kerül színpadra szombaton és vasárnap este színházunkban. Az operettet színházunkban igen régen nem adták s így valószínűleg általános lesz az érdeklődés iránta közönségünk körében. A főbb szerepeket *Tibor L., Székula S., Lévy S., Nagy V., Tiszay, Nádasz, Németh, Kozma* és *Sarlay* játsszák. Az előadást *Tiszay* igazgató rendezi.

Folyó sz. 167. Idénybérlet 165 sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Szombat, 1900. március 17-én

A kékszakállu herceg.

Offenbach operetteje.

Holnapután vasárnap 1900. márc. hó 18-án délután 3 órakor fél helyárral

Napoleon öcsém.

Bohózat.

Este félnyolc órakor

A kékszakállu herceg.

Operette.

Törvénykezés.

§ **Örjögő fékező.** *Jókai* József vasuti fékező, pécsi lakos a múlt év augusztus 23-án pityókósan ment haza. Borközi állapotában feleségével nem épen a legudvariasabb hangon kezdett el beszélgetni, ami persze az asszonynak nem tetszett. Látván ezt *Jókai*, még inkább elkezdett gorombáskodni s dühe annyira fokozódott, hogy felesége jónak látta a szomszédban lakó özv. *Laki* Mátyásnéhoz menekülni a turizus férj elől. *Jókai* utána nézett feleségének, de nem tudott hozzáférni, mert ez bezárta előtte az ajtót. Megpróbálta a becsukott ajtót vasuti jelzőjével felfeszíteni, azonban ez nem sikerült neki. A sikertelen vesződség után a nyitott ablakban néhány virágcserepet összetört, de mindezekkel nem elégedett meg. Nagy követ hozott s azzal kezdte döngölni a még mindig csukott ajtót. A nagy zajra sietett *Lakiné* az ajtóhoz, de vesztére, mert az épen akkor dőlt be, engedve a hatalmas csapásoknak, mikor odaért. *Jókai* meglátván az asszonyt, nekiesett s elkezdte ütlegelni, bal kezének kisujját kifecamította, a jobb karját pedig megharapta. A nagy lármára összefutottak a szomszédok, megállt az utcán a nép, de megfékezni a dühögő fékezőt nem tudtak. Végre egy cipész le tudta fegyverezni *Jókait*, aki ma állt a törvényszék előtt magánlaksértés büntetével és súlyos testisértés büntetével vádolva. A kir. ügyész csak az utóbbiban kívánta kimondani bűnösnek, az előbbi vádat elejtette. A kir. törvényszék tekintetbe véve az enyhítő körülményeket, *Jókait* súlyos testisértés vétségében mondta ki bűnösnek s ezért egy havi fogházra s 10 korona pénzbüntetésre ítélte, továbbá kötelezte özv. *Laki* Mátyásnéval szemben 33 kor. 60 fillér kártérítés megfizetésére. Az ügyész megnyugodott az ítéletben, *Jókai* József pedig a **bűnösség kimondása** ellen felebbezést jelentett be.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése márc. hó 16-án. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Ház mai ülésén *Tallán* Béla alelnök elnökölt.

Benyovszky Sándor Gróf volt az első szónok. A kisbirtokos osztályon kíván segíteni. Ma majdnem lehetetlen. Sürgeti a hitelviszonyok rendezését és nem szavazza meg a költségvetést.

Bernáth Béla szakszerű beszédet tartott a szőlőszetről. A költségvetést megszavazza.

Páder Rezső a zsidó nagybirtokosok ellen szolt, kik még nemrég fűtűlővel jártak.

Solymosy Lajos báró a hitbizományok mellett beszélt.

Marjay Péter a szocializmusról értekezett és a munkások eredményeiről. Dicséri *Darányi* minisztert és azt javasolja, hogy ha Parisban sötétet állítat, küldjön oda debreceni menyecskét is. A mi nagy derűtséget keltett.

Az ülés végén *Tallán* Béla elnök bejelentette *Szell* Kálmán miniszterelnök indítványát, hogy az ülések délután 3 óráig tartanak, mit közösen helyesléssel fogadtak.

Az indítvány felett holnap szavaznak.

TÁVIRATOK.

— **A transzváli háboru.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Neitz, praetoriai államtitkár proklamálja, hogy Salisbury lord állításai valótlanok. A boerok annak idején felszólították a brit csapatok visszavonására. Fegyverkezésük Jameson betörésének eredménye volt.

Roberts lord jelenti, hogy Gatacre átkelt az Oranje folyón s megszállta Bethuliet. Az angol alsóházban megszavazták a hadikölcsönt.

— **Tüntetés az angolok ellen.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az angol alsóházban Brodrick államtitkár bejelentette, hogy Drezdában az angol polgárokat inzultálták és az angol lobogót letépték. A merénylőt elfogták. A kormány óvintézkedéseket tett.

— **Tűz az osztálysorsjáték termében.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Budapesten az osztálysorsjáték húzási termében a gőzfűtési készüléktől a parkett ma meggyuladt. Nagy félelem keletkezett. A közönség kifutott és a húzásokat más teremben folytatták.

— **Ki nyert?** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai húzásán százezer koronát nyert a 60772 számú sorsjegy; harmincezret a 99293 számú sorsjegy; tízezer koronát nyert a 16084 számú sorsjegy.

— **Lónyay gróf betegsége.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Vencéből írják, hogy Lónyay Elemér gróf betegsége nem komoly. A gróf holnap Görcebe utazik. A gróf betegsége influenza, Stefánia főhercegnasszony elküldte hozzá orvosát.

— **Mulat a reichsrath.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Bécsből írják, hogy a reichsrath mai ülésén az

elnök nem engedte Schönerernek egy interpellációját felolvasni Schönerer és Iro óriási botrányt csináltak s hitványnak, gazembernek, alávalónak kiabáltak le az elnököt.

— **Elhunyt polgármester.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Taller Pál, Pozsony szab. kir. város polgármestere, ma meghalt. Ezelőtt két évvel választották polgármesterré s azelőtt a város főjegyzője volt.

— **Miniszterből igazgatósági tag.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti Ganz-gyár Széchenyi Manó grófot, a király személye körüli volt minisztert, igazgatósági taggá választotta.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

7023. sz.

1900.

HIRDETMÉNY.

Az építkezés alatt álló városi közbúvághidnál szükséges és 4684 korona 32 fillér költséggel

előirányzott munkák

biztosítása iránt.

Pécs város g. tanácstermében 1900. évi március hó 31-én délelőtt 9 órakor zárt ajánlati tárgyálással egybekötött nyilvános árlejtés tartatik.

Felhívátnak tehát pályázók, hogy 470 korona bánatpénzzel felszerelt zárt ajánlataikat legkésőbb 1900. évi március hó 30-án déli 12 óráig a polgármesteri hivatalnál nyujtsák be, vagy a bánatpénz letétele mellett a szóbeli árlejtésen vegyenek részt.

A vállalkozási feltételek Herbert J. g. tanácsnoknál betekintheők.

Pécsett, 1900. évi március hó 18-án.

A város Tanácsa.

